

Ο μικρός Θωμάς

Κατενθουσιασμένος κοιτούσε ο μικρός Θωμάς, καθώς ο ξυλουργός παππούς του σμίλευε με το κοπίδι του τις ξύλινες Χριστουγεννιάτικες φιγούρες για τη φάτνη τους.

Όλες του φαινόταν τόσο αληθινές: οι βοσκοί, οι μάγοι, η Μαριάμ, ο Ιωσήφ και το μικρό θείο βρέφος.

Σιγά-σιγά όμως, άρχισε να νυστάζει, ... έγειρε το κεφαλάκι του και αποκοιμήθηκε. Τότε, είδε ένα όνειρο!

Ξαφνικά ήταν τόσο μικρός όσο και οι Χριστουγεννιάτικες φιγούρες και μπορούσε να συνομιλεί μαζί τους.

«Ωωω», σκέφτηκε ο Θωμάς, «θα πάω πολύ κοντά στη φάτνη για να δω το βρέφος!»
Καθώς γονάτισε μπροστά στη φάτνη και κοίταξε το μωρό, ένιωσε δάκρυα να κυλούν στα κόκκινα μάγουλά του.

«Μα γιατί κλαις;» τον ρώτησε το θείο βρέφος.

«Γιατί δεν σου έφερα τίποτα.»

«Δεν πειράζει, αυτό μπορείς να το κάνεις και τώρα. Πάντως θα χαϊρόμουν πολύ αν μου χάριζες κάτι», απάντησε το βρέφος.

«Ε ... ε ... ε, θα σου χαρίσω όλα όσα έχω!» είπε τραυλίζοντας ο μικρός Θωμάς.

«Α, μην παίρνεις τόσο βιαστικές αποφάσεις, Θωμά», του είπε ο Ιησούς, «εγώ θέλω μόνο τρία πράγματα από σένα.»

«Τότε ξέρω ποια πράγματα θα ήθελες: το ηλεκτρικό τρενάκι μου, το βιβλίο με τις μεγάλες όμορφες εικόνες ... ε ... και ίσως θα χαϊρόσουν αν σου έδινα και τα καινούργια μου αθλητικά παπούτσια!» Ο μικρός Θωμάς ήταν γεμάτος αγωνία.

Αλλά το βρέφος του εξήγησε: «Όχι, δε θέλω τίποτα απ' αυτά. Εγώ δεν ήρθα σ' αυτόν τον κόσμο για να δέχομαι τέτοια δώρα. Θα ήθελα κάτι διαφορετικό από σένα.»

«Ναι ... αλλά ... δηλαδή ... σαν τι;» ρώτησε σαστισμένος ο Θωμάς.

«Χάρισέ μου την τελευταία σου έκθεση», του ψιθύρισε το βρέφος, ώστε να μην μπορεί να ακούσει κάποιος άλλος.

Ο Θωμάς ξαφνιάστηκε και βρέθηκε σε αμηχανία μη ξέροντας τι να πει. Έσκυψε μέσα στη φάτνη και ψιθύρισε: «Ιησού, ... ε ... μα ο δάσκαλός μου έγραψε από κάτω “σχεδόν καλά”!»

«Σχεδόν καλά; Μα ακριβώς γι' αυτό τη θέλω!»

«Μα, δεν καταλαβαίνω ... γιατί;»

«Επειδή θέλω πάντοτε να μου φέρνεις όλα εκείνα τα πράγματα που δεν είναι τέλεια αλλά “σχεδόν καλά” στη ζωή σου. Εσύ θα το ήθελες;»

«Δηλαδή, ... εννοείς ... ναι, πολύ θα το ήθελα!»

«Λοιπόν, τώρα θα ήθελα το δεύτερο δώρο από σένα», συνέχισε το βρέφος, «θέλω να μου χαρίσεις την κούπα που πίνεις το γάλα σου κάθε πρωί.»

«Μα ... μα .. αυτό είναι αδύνατο! Την κούπα την έσπασα σήμερα το πρωί», απάντησε ντροπιασμένος ο Θωμάς.

«Μα ακριβώς γι' αυτό το λόγο σου λέω να μου τη χαρίσεις. Επειδή θέλω σ' όλη σου τη ζωή, να δίνεις σε Μένα όλα εκείνα τα σπασμένα πράγματα, για τα οποία είσαι υπεύθυνος εσύ. Όλα αυτά θέλω να τα διορθώνω. Εσύ θα ήθελες;»

«Ναι ... αλλά δεν το βρίσκω καθόλου εύκολο.»

«Και τώρα η τρίτη μου επιθυμία: Θα ήθελα την απάντηση που έδωσες στη μαμά σου όταν σε ρώτησε πώς έσπασε η κούπα.»

Καθώς ο Θωμάς άκουσε αυτό, έγειρε το κεφάλι του πάνω στα άχυρα της φάτνης και άρχισε να κλαίει απαρηγόρητος.

«Της είπα ... πως η κούπα έσπασε από μόνη της. Αλλά στη πραγματικότητα, εγώ την έσπρωξα κι έπεσε κάτω ... γιατί ήμουν νευριασμένος!»

«Ναι, το ξέρω» του απάντησε ο Χριστός.

«Φέρε μου λοιπόν όλα τα ψέματα, όλο το θυμό, όλη την κακία και τον εγωισμό που έχεις μέσα στην καρδιά σου. Θέλω πολύ να σε συγχωρήσω και να σου χαρίσω μια νέα καρδιά. Εσύ θα ήθελες;»

«Ναι!»

Αυτό το ήθελε ο μικρός Θωμάς χωρίς δεύτερη κουβέντα.

